

Давид Зафир

Исус
е влюбен
в мен

Превод
Людмила Костова

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

„Истинският Исус едва ли е изглеждал така“ – мислех си, докато разглеждах една картина на причастнето в офиса на пастора. – „Та нали е бил арабски еврейин, защо тогава на повечето картини го изобразяват като някой от „Би Джийс“?“

Не стигнах по-далеч в размишленията си, тъй като в офиса влезе пастор Гавраил, възрастен мъж с брада, с всяващ респект поглед и дълбоки кахърни бръчки, каквито навярно придобива всеки, който повече от трийсет години бди над овчиците си.

Без дори да поздрави, той ме попита:

– Обичаш ли го, Мари?

– Аз... а-а-а... разбира се, обичам Исус... забележителен човек... – отговорих.

– Имам предвид мъжа, за когото искаш да се омъжиш в моята църква.

– О...

Пастор Гавраил имаше навика да задава такива недискретни въпроси. Мнозина в нашето малко градче Маленте го отдаваха на това, че той сериозно се интересува от хората. Аз пък бях убедена, че го прави чисто и просто поради смайващо голямото си любопитство.

– Да – отвърнах – обичам го, разбира се.

Пък и моят Свен наистина си заслужаваше да бъде обичан. Беше благ човек. Човек, край когото можеш да се чувстваш уютно. Той ни най-малко не се притесняваше да бъде с жена, при която индексът на съотношението тегло–височина по принцип си е повод за оплакване. Но най-вече: за Свен можеш да бъда сигурна, че няма да ми изневери с някоя стюардеса – не като бившия ми приятел Марк, за когото се надявах един ден да се пържи в ада. Като демоните, пърхащи край него, бъдат максимално изобретателни в мъченията.

– Седни, Мари – покани ме Гавраил и бутна креслото си към бюрото. Аз седнах и потънах в тъмната 70-годишна кожа, а Гавраил се подпря на бюрото си. Трябваше да го гледам отдолу нагоре, при което веднага ми стана ясно, че той съвсем преднамерено бе заформил такъв наклон на зрителната ос помежду ни.

– Значи, искаш да се омъжиш в църквата? – попита Гавраил.

„Не, в кокошарника“, изкуших се да му се тросна, но отвърнах с възможно най-дружелюбен тон:

– Да, за това бих искала да разговарям с Вас.

– Относно това, имам един въпрос, Мари.

– Слушам Ви?

– Защо искаш да се омъжиш в църквата?

Ако трябваше да отговоря честно, бих казала: „Защото няма нищо по-неромантично от сватба в ритуалната зала на общината. А аз още от малка мечтаех да се омъжа в църква, облечена в бяло. И сега ми е мечта, макар, естествено, да съзнавам, че няма нищо по-кичозно от това. Но пък щом се е стигнало до сватба, кой го е грижа какво съзнавам?“

Но да си призная това не би настроило пастор Гавраил много благосклонно. Ето защо отроних с най-пленителната усмивка, на която бях способна:

– Аз... имам съкровена потребност в църквата... пред Бог...

– Мари, защо ми се струва, че досега не съм те виждал на нито една служба тук – прекъсна ме рязко Гавраил.

– Аз... аз... съм затрупана с работа.

– На седмия ден обикновено се почива.

Аз почивах на седмия ден, почивах и на шестия, а понякога дори се правех на болна, за да почивам и на първия от останалите пет дни, но, разбира се, не това имаше предвид Гавраил.

– Още преди двайсет години по време на моя урок по конфирмация ти бе разколебана във вярата си в Бог – напомни Гавраил.

Този човек имаше забележителна памет. Още да помни това! Тогава бях на тринайсет и ходех с готиния Кевин. В неговите обятия се чувствах като в рая и именно с него за първи път се целунах с език. Но за жалост той не се задоволяваше само с целувки и все искаше да наднича и под пуловера ми. Аз не му позволявах, защото считах, че още не му е дошло времето. Той обаче не споделяше това ми виждане. Ето защо, по време на тържеството по случай края на конфирмацията, той бръкна под пуловера на друга, точно пред очите ми. И в този миг светът, такъв, какъвто го познавах, се срути.

Не беше в състояние да ме утеши дори и това, че Кевин се отнасяше с гърдите на другите със същата деликатност, с която пекарите омесват тестото за кифлите. Дори и сестра ми Ката, с две години по-голяма от мен, не можа да ме успокои, макар че казваше такива хубави неща, като: „Такъв изобщо не ти трябва“, „Той е рядко малоумен“ или „Трябва да бъде застрелян по бързата процедура.“

Тогава хукнах към Гавраил и със сълзи на очи го попитах: „Как е възможно да има Бог, когато на света съществува нещо толкова ужасно като любовната мъка?“

– И помниш ли какво ти бях отговорил тогава? – попита Гавраил.

– Бог допуска любовната мъка, защото е дал на хората свободна воля – отвърнах с леко монотонен, цитиращ тон.

Спомних си и това, че тогава намирах за напълно в реда на нещата Бог да отнеме на Кевин свободната му воля.

– И аз имам свободна воля – заяви Гавраил. – Аз съм човек пред пенсия и няма как да повярвам на някого, в чието благочестие не съм убеден. Изчакай моя приемник. Той ще се появи тук след шест месеца!

– Но ние искаме да се оженим сега!

– И това трябва да ме вълнува, защото...? – попита провокативно той.

Мълчах и се питах: всъщност, дали е позволено да ступаш пастор?

– Не бих искал църквата ми да се използва за ритуална зала – заяви Гавраил, като ме прониза с поглед. Бях на крачка да се почувствам виновна – гневът ми се трансформира в някакво неясно чувство за вина. – Знаеш, че в града има още една евангелистка църква – допълни той.

– Но... аз не желая да се омъжа в нея.

– Защо?

– Защото... защото... – не бях сигурна, че наистина трябваше да го кажа. Но всъщност не беше ли все едно. Така или иначе, мнението на пастор Гавраил за мен не беше никак ласкаво. Ето защо казах малко смутено:

– Защото в онази църква са се оженили родителите ми.

За моя най-голяма изненада Гавраил смекчи тона си:

– Ти си в средата на трийсетте. Още ли не си преживяла раздялата на родителите си?

– Напротив... напротив. Преживяла съм я. Обратно би било детинско – отвърнах.

Дори ходих няколко пъти на терапия, но взе да ми излиза твърде солено. (Няма да е зле родителите да откриват на децата си спестовен влог веднага след раждането им, за да могат последните един ден спокойно да покриват разходите си по психолози.)

– Но все пак се страхуваш, че няма да е на добро, ако се венчаеш в църквата, в която са се оженили твоите родители? – не отстъпваше Гавраил.

След кратко колебание кимнах:

– Суеверна съм и това си е.

Той ме погледна с изненадващо разбиращ поглед. Изглежда се беше задействала неговата християнска любов към ближния.

– Е, добре – отсече той. – Можете да се ожените тук.

Едва успях да се съвзема:

– Вие... Вие сте ангел, пасторе!

– Знаем – отвърна той, като се усмихна някак многозначително.

Когато Гавраил забеляза, че това ми направи впечатление, ме подкани да си вървя.

– Хайде, преди да съм размислил.

Скочих облекчено и забързах към вратата. Мимоходом погледът ми попадна върху друга картина, изобразяваща възкресението на Исус. И си помислих: „Този изглежда така, сякаш ей сега ще запее *Stayin' Alive*“*.

ГЛАВА 2

– Нали ти казах, че пастор Гавраил е много мил човек – каза Свен, докато масажираше краката ми на дивана в нашата сладка малка мансарда. Той правеше това – за разлика от всички останали мъже – с огромно удоволствие, което аз отдавах на някакъв генетичен дефект. Бившите ми гаджета ме масажираха не повече от десет минути и срещу тази самоотвержена услуга искаха секс. Особено поклонникът на стюардесите Марк, за когото се надявах, че в ада с него ще се заемат изключително изобретателни демони, посветени в древното изкуство на кастрирането.

Преди да се запозная със Свен в средата на трийсетте си години, бях сингъл и нямах сексуален живот. Всеки път, когато видех жени с деца, усещах тиктакането на биологичния си часовник. И всеки път, когато тези капнали от умора майки ми се усмихнеха състрадателно и ми заявяха, че само децата карат една жена да се чувства щастлива, пълноценна и удовлетворена, крехкото ми самочувствие окончателно се сриваше. В такива моменти можех да се успокоя само с една песничка, която бях съчинила специално за ситуации като тази: „Нямам стрии, ха-ха-ха, бременна не съм била! Нямам стрии, ха-ха-ха, бременна не съм била!“

Вече бях започнала да се примирявам с факта, че ще свърша като някоя от онези старици, които случайно биваха намирани от фирмите за разчистване на вехтории

* Песен на „Би Джийс“. – Бел. ред.

седем дни след смъртта им, започнали вече да се разлагат в своя двустаен апартамент, и тогава срещнах Свен.

Преди това в едно малентско кафене се разминах с една изключително нервна новоизлюпена майка, пеейки малко недискретно своята песен за стриите. Щастливата, реализирала се в живота майка, ми показа колко всъщност е уравновесена: плисна кафето си в лицето ми. Аз се олюлях, паднах и се ударих в ръба на една маса. Разцепих си челото, хукнах с първото срещнато такси към болницата и бях приета от Свен. Той работеше там като болногледач и не блестеше с особена хубост – по тази точка си пасвахме идеално. Когато при зашиването на раната се разплаках, той ми подаде носна кърпичка. Когато се завайках за петното по хубавата ми блуза, той започна да ме утешава. А когато му благодарих за всичко, той ме покани на пица. След петнадесетата пица се преместих да живея при него и бях безумно щастлива, че никога повече няма да ми се налага да гледам своя двустаен апартамент. След още осемдесет и четири вечери Свен официално ми предложи брак: на колене, с великолепен пръстен, който струваше поне една месечна заплата. Като капак на всичко беше накарал детския футболен отбор, с който се занимаваше в свободното си време, да ми поднесе огромно сърце от рози и да пее *Твое е цялото ми сърце*.

Попита ме:

– Искаш ли да станеш моя жена?

За миг си помислих: „Ако сега кажа *Не*, ще травмирам децата за цял живот.“

После дълбоко трогната отговорих:

– Разбира се, че искам!

Свен тъкмо втриваше в краката ми масажно масло, което приятно ухаеше на рози, когато погледът ми попадна на „Малентски куриер“. Той беше заградил някаква обява за недвижим имот.

– Ти... да не си отбелязал нещо?

– Това е един новозастрояващ се район, където можем да си позволим да си купим парцел.

– И... защо ни е да се интересуваме от това? – попитах тревожно.

– Ами, няма да е зле да се огледаме за нещо по-голямо... ако ще имаме деца.

Деца? „Деца“ ли каза той? Докато живеех сама, гледах с известна завист на майките, но откакто бях със Свен, ми се струваше, че имам още малко време, докато започна със зомбиран поглед да се мъча да убеждавам другите колко пълноценна се чувствам.

– Аз... мисля, че трябва да се насладим още малко на живота си като двойка – поясних колебливо.

– Аз съм на трийсет и девет, а ти си на трийсет и четири. С всяка година изчакване вероятността да имаме дете с увреждания нараства – обясни Свен.

– Деликатен начин да навиеш една жена да се впусне да прави деца – отвърнах, като се опитах да се усмихна.

– Извинявай – Свен винаги се извиняваше много бързо.

– Няма нищо.

– Но... нали и ти искаш деца? – попита той.

Нямах представа какво да отговоря. Исках ли наистина деца? Мълчанието ми заплашваше да стане непоносимо, при което видимо разтревоженият Свен додаде:

– Нали, Мари?

Понеже не можех да гледам как този добър човек се натъжава, казах шеговито:

– Разбира се, поне петнайсет.

– Един футболен отбор плюс резервите – засмя се щастливо той. После започна да целува шията ми. Така започваше традиционната увертюра. Но този път по изключение му трябваше повече време, за да ме възбуди.

ГЛАВА 3

„Пречиствателната станция ще навърши трийсет години“, набрах без капка вдъхновение заглавието на моята нова статия за първа страница. Когато завърших

журналистика, все още се надявах да получа място в някой вестник от ранга на „Шпигел“, но за целта трябваше да имам успех, по-добър от 2,7*. Така най-напред попаднах в Мюнхен, пишейки за „Анна“, списание за модерната жена, където можех да се разгърна най-много на половин страница. Това не беше работа мечта, но при добри дни се чувствах почти като Кари от „Сексът и градът“. Всъщност, за да бъда като нея, ми липсваше само бюджетът за маркови парцалки, представляващ петцифрено число и липосукцията, от която се нуждаех.

Вероятно цял живот нямаше да мръдна от „Анна“, но за жалост Марк стана главен редактор там. И за жалост, беше невероятно чаровен. И за жалост, станахме двойка. И за жалост, той ми изневери със стройната стюардеса и за жалост, аз не реагирах на това по най-изискания начин, по който се очакваше да го направя. Опитах се да го прегазя с колата.

Е, не съвсем сериозно.

Но все пак му се наложи малко да се дръпне от пътя.

След този инцидент напуснах „Анна“ и на наводнения с журналисти пазар с моя незадоволителен стаж не можах да си намеря друга работа, освен към „Малентски куриер“ и то само защото баща ми познаваше издателя. Да се върна в родния си град на трийсет и една години, за мен беше все едно да си окача табелка с надпис: „Здравейте, аз съм пълна неудачница и животът ми е напълно съсипан.“

Предимството да работя в забутана редакционка като тази беше само в това, че имах достатъчно време да обмисля кой къде ще седне на сватбеното тържество, което си беше цяла наука. Особено ме вълнуваше въпросът как да настаня разведените си родители. Докато си блъсках главата над този казус, баща ми влезе в редакцията и направи нещата с настаняването още по-

* Според системата за оценяване в Германия 2,7 се равнява на нашето 4,50. – Бел. ред.

сложни. Толкова сложни, че бяха в състояние да ми докарат мигрена.

– Трябва спешно да говоря с теб – гласеше поздравът му. Бях удивена от сияещото му лице, което обикновено изглеждаше толкова измъчено. Беше се напръскал обилно с одеколон, а косата му, доколкото още я имаше, беше необичайно сресана.

– Татко, не можеш ли малко да почакаш? – попитах. – Нямам време, трябва да напиша статия за всичко, което никога досега не ме е интересувало относно изхвърлянето на отпадъци.

– Имам приятелка – изтърси той.

– Ти... ти... но това е страотно – запелтечих аз и забравих за отпадъците.

Татко имаше приятелка? Това определено беше изненада. Мислено си представях що за жена би могла да бъде: Може би възрастна дама от църковния хор? Или негова пациентка, той беше уролог (макар че предпочитах да не си представям в подробности първата им среща).

– Казва се Светлана – сияеше баща ми.

– Светлана? – повторих и се опитах да се отърся от всички предразсъдъци, които ми навяваха славянски звучащите женски имена. – Звучи... мило...

– Тя е не само мила. Тя е невероятна – още повече засия той.

Божичко, той беше влюбен! За първи път от над двайсет години насам. И макар че винаги съм си пожелавала това да се случи, не бях съвсем наясно как би следвало да го приема.

– Сигурен съм, че със Светлана ще се разбирате чудесно – каза татко.

– Така ли?

– На едни години сте.

– Какво?!?

– Горедолу.

– Това какво означава? Че тя е на 40? – попитах.

– Не, на 25 е.

– На колко?

– 25.
– На колко?
– 25.
– На коооолко???
– Защо питаш все едно и също?
Защото представата, че баща ми има двайсет и пет-годишна приятелка, караше мозъка ми направо да експлодира.
– Къде, къде, откъде всъщност е тя? – попитах, мъчейки се да си върна самообладанието.
– От Минск.
– Русия?
– Беларус – поправи ме той.
Огледах се объркано с надеждата да видя някъде скрита камера.
– Знам какво си мислиш – каза татко.
– Че сигурно тук има скрита камера ли?
– Е, очевидно не знам какво мислиш.
– Какво си мислеше, че си мисля? – попитах.
– Че Светлана е с мен заради парите ми, само защото съм се запознал с нея в интернет в сайт за запознанства...
– Къде си се запознал с нея? – прекъснах го аз.
– В www.love-eastern-europe.com.
– О, www.love-eastern-europe.com – звучи авторитетно.
– Май долавям ирония, а?
– А аз – наивност – отвърнах.
– В класацията на онлайн агенциите за запознанства този сайт има най-висок рейтинг – възрази той.
– Е, щом въпросната класация го казва, значи Светлана е изключително порядъчна жена, която не се интересува нито от парите ти, нито от немското ти гражданство – жегнах го аз.
– Ти изобщо не познаваш Светлана! – тук вече татко много се обиди.
– А ти?
– Миналия месец бях в Минск...
– Чакай, чакай, чакай! – Сkochих от стола си и се изправих пред него. – Нали ми каза, че ще посетиш Йе-

русалим с детския хор. Ти толкова се радваше, че ще видиш Божи гроб.

– Излъгах.
– Излъгал си собствената си дъщеря? – не можех да повярвам аз.
– Защото иначе нямаше да ме пуснеш.
– Дори, ако трябваше, щях да използвам военна сила! Татко въздъхна дълбоко:
– Светлана е рядко привлекателно създание.
– Трудно ми е да повярвам. Тя току-що ми стана ясна – отвърнах.
– Но...
– Никакво но! Да се хванеш с такава жена е равно на www.слабоумие.com.

Татко ми отговори с някаква смесица от упорство и мъка:

– Ти не се радваш на моето щастие.
Това ме нарани. Разбира се, че му желяех само щастие. Още от дванайсетгодишна, от деня, в който мама го напусна, исках да видя татко отново щастлив.

Когато навремето, бял като стена, той застана пред мен и ми съобщи, че мама си е тръгнала, не можах да повярвам. Попитах го дали все пак няма някакъв шанс тя отново да се върне при нас.

Той мълчеше. Дълго. Накрая само поклати безмълвено глава. После започна да плаче. Трябваше ми време, за да мога изобщо да го осъзная: моят татко плачеше. И понеже изобщо не можеше да спре, аз го прегърнах. И той плака на рамото ми.

Никое дванайсетгодишно момиче не бива да гледа как плаче татко ѝ.

Само си виках: „Мили Боже, моля те, направи така, че всичко да се оправи. Мама отново да се върне у дома.“ Но молитвата ми не беше чута. Сигурно точно по това време Бог е бил зает да спасява хората в Бангладеш от някоя кървава катастрофа или нещо подобно.

Сега, след всичките тези години, татко най-последно

беше щастлив. Но вместо да се радвам за него, се страхувах да не го видя отново разплакан. Почти беше сигурно, че тази Светлана ще разбие сърцето му.

Той ми каза решително:

– И, само да те информирам, ще доведе Светлана на сватбата.

После излезе, като затръшна вратата, което на мен ми се стори някак театрално. Известно време гледах втренчено вратата, после погледът ми попадна върху списъка с поканите. И мигрената настъпи.

ГЛАВА 4

Независимо от това, което си мислеше пастор Гавраил, аз често се молах на Бог. Не вярвах чак сто процента в някакъв всемогъщ господар на небето, но искрено се надявах, че такъв съществува. Ето защо се молах, когато пътувах със самолет. Или преди да изтегля номер от томболата. Или когато исках постоянно дерящият се оперен тенор в апартамента под нас да изгуби гласа си.

Но най-вече се молах тази Светлана да не разбие сърцето на татко.

По-голямата ми сестра Ката, която със своята руса, разрошена коса приличаше на непокорната версия на Мег Райън, намираще молитвите ми за глупави и дори ми го каза. Тя беше пристигнала в Маленте една седмица преди сватбата и сега ние тичахме край Малентското езеро на лятното вечерно слънце.

– Мари – усмихна се Ката – ако има Господ, защо тогава съществуват неща като нацизъм, войни или „Modern Talking“?

– Защото на хората е дадена свободна воля – отвърнах, цитирайки Гавраил.

– А защо се дава на хората свободна воля, с която те взаимно да се изтезават?

Помислих малко, после отсякох:

– Шах и мат.

Ката винаги е била по-зрялата от нас двете. На седемнайсет тя заряза училището, отиде в Берлин (за нея това беше анти-Маленте), там разбра, че е лесбийка и започна кариерата си като художник на комикси в един национален ежедневник, със заглавието „Сестри“. За двете сестри. За нас.

От двете ни Ката беше в много по-добра форма. Тя дори не се задъха, докато аз след няма и осемстотин

метра вече не мислех, че красивото Малентско езеро е чак толкова красиво.

– Да прекратим ли тичането? – попита тя.

– Трябва... да сваля още два килограма до сватбата – едва успях да кажа.

– После пак ще си станеш 69 – усмихна се дяволито Ката.

– Никои не понася стройни многознайки – контрирах я заядливо аз.

– Нали е чудесно, че след двайсет години въздържание татко пак ще прави секс – зачекна Ката темата за www.love-eastern-europe.com.

Татко правеше секс?

Дори не исках да си представям такава картина! Ала за мой ужас тъкмо тя се загнезди в мозъка ми.

– Той определено е щастлив сега и...

Ката не довърши, защото сложих ръце на ушите си и високо запях: „Лалала, не желая да го чувам. Лалала, и не ме интересува.“

Ката спря да говори. Махнах ръцете от ушите си.

– Макар че мъжете – поде отново усмихнатото Ката, – които като татко дълго не са имали връзка, в един момент сигурно тръгват по проститутки...

Отново сложих ръце на ушите си и с все сила запях: „Лалалала, ако не спреш да ми говориш, на кайма ще станеш ти...“

Ката ми се озъби:

– Винаги съм се впечатлявала от зрялото ти поведение.

Бях твърде задъхана, за да отговоря каквото и да било и се строполих изтощено на първата срещната пейка, която стоеше в сянката на едно кестеново дърво.

– И винаги съм се впечатлявала от отличната ти форма – допълни Ката.

Хвърлих по нея един кестен.

Ката само се усмихна дяволито. Тя нямаше и една десета от моята чувствителност на болка. Докато аз хленчех за всеки счупен нокът, тя остана твърда дори когато имаше тумор в главата преди около пет години.

Или – както се изразяваше тя – „това бе възможност да разбере кои са истинските ми приятели.“

Когато беше много болна, аз всеки уикенд хващах самолета за Берлин и отивах в болницата да я видя. Трудно ми беше да гледам колко много страда сестра ми и как от силните болки не може да се наспи както трябва. Хапчетата едва облекчаваха страданията ѝ, системите също не успяваха. А химиотерапията съвсем я довърши. Моята жизнена сестра се превърна в измършавяло плешиво същество, което прикриваше плешивостта си с натрапчива забрадка с череп и кости. С нея тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се присъедини към капитан Спароу на пиратския му кораб „Черната перла“. Шест седмици по-късно изразих учудването си, че тогавашната приятелка на Ката, Лиза, е спряла да я посещава.

Ката каза само:

– Ние се разделихме.

– Ама, как така? – попитах изумено.

– Имаме различни интереси – кратко отвърна Ката.

– И по-точно? – осведомих се объркано.

Ката се усмихна горчиво:

– Нея я влече нощният живот, а аз не мога заради химиотерапията.

Сестра ми беше твърдо решена да се пребори с рака. Когато я попитах откъде черпи тази невероятна воля, тя отвърна:

– Нямам никакъв друг избор. Нали не вярвам в задгробния живот.

Аз обаче се молах за Ката, разбира се, без да ѝ казвам, иначе само щях да я ядосам.

И ето че почти успя – ако през следващите месеци не се появеше рецидив, на нея ѝ предстоеше още дълго да живее. А аз със сигурност ще знам, че Господ е чул молитвите ми. Та нали това му беше работата. Туморите едва ли имат нещо общо със свободната воля на хората.

– Какво толкова се замисли? – попита Ката. Не ми се щеше да насочвам разговора към тумора, тъй като Ката – по понятни причини – не би понесла факта, че нейната болест ме натъжава повече, отколкото нея самата. Станах от пейката и тръгнах да се връщам.

– Няма ли още да потичаеме? – попита Ката.

– Предпочитам да отслабна с диета.

– Защо изобщо ти трябва да отслабваш? – попита Ката. – Нали казваш, че Свен те харесва такава, каквата си.

– Свен ме харесва, но аз не се харесвам – отвърнах.

– А планирате ли скоро деца? – подхвърли Ката уж между другото.

– Има време – отвърнах.

Ката ми хвърли бегъл поглед, както правеше винаги, когато нещо си е научила.

– Гледай, ей там отзад плува черен лебед – опитах аз, някак елегантно, да сменя темата.

– Когато беше с Марк, все искаше деца – отбеляза Ката, която естествено никога не ме оставяше да сменя темата, когато си поискам.

– Свен не е като Марк.

– Там е работата – каза сериозно Ката – ти толкова обичаше Марк, че още на втората седмица ми съобщи имената на двете деца, които искаше да имаш от него. Марайке и...

– ... Мая – допълних тихо. Винаги съм искала да имам две дъщери, които да са толкова привързани една към друга, колкото сме ние с Ката.

– И какво ще стане сега с Марайке и Мая? – попита Ката.

– Искам още малко да се наслажда на това да сме двойка – отговорих. – Дечурлигата трябва да почака, докато дойде време да ми лазят по нервите.

– Това свързано ли е със Свен? – не се отказваше Ката.

– Глупости!

– Възрази пресилено тя – усмихна се дяволито Ката, но после спря да ме разпитва. Аз обаче притеснено си зададох въпроса дали наистина не бях възразила твърде пресилено. Наистина ли не исках деца?

ГЛАВА 5

Междувременно

Когато Мари и Ката се отдалечиха от Малентското езеро, черният лебед доплува до брега. Заклатушка се върху чакъла по крайбрежния път, разтърси мокрите си пера и... се превърна в Джордж Клуни.

Клуни пригладя сухата си блестяща коса, пооправи елегантния си черен дизайнерски костюм и седна на сенчестата пейка, от която току-що си бяха тръгнали двете сестри. Седна там и зачака нещо. Или някого. Междувременно започна да замерва с кестени патиците в езерото и то с такава точност, че те изпаднаха в несвят и потъваха. Но дори това малко удоволствие не можеше да зарадва този мъж. Той беше уморен. Много уморен. Страдаше от синдрома на пренатоварването. Това проклето столетие!

Преди някак си се търпеше, но оттогава насам, колкото и да се стараеше, хората бяха къде-къде по-добри в това да сътворяват ада на земята, от него, сатаната.

Разбира се, и той беше разработил някои добри идеи за измъчване на хората: неолиберализма, телевизионните реалити шоута, Modern Talking (особено се гордееше с песента „Cheri, Cheri Lady“), но каквото и да правеше, не можеше да стъпи и на малкия пръст на хората. Със своята свободна воля те бяха далеч по-изобретателни.

– Отдавна не сме се виждали – каза внезапно някой зад него.

Сатаната се обърна и видя... пастор Гавраил.

– За последно се видяхме преди близо 6000 години – отвърна сатаната – когато той ме изрита от небето. Или казано по-точно: изтърси ме.

Гавраил кимна:

– Какви времена бяха.

– Да, бяха – кимна сатаната.

Двамата се усмихнаха един на друг като двама мъже,

които някога са били приятели и дълбоко в сърцето си съжаляват, че вече не са.

– Изглеждаш уморен – каза сатаната на Гавраил.

– Благодаря, и ти – отвърна Гавраил.

Дватама отново се усмигнаха един на друг.

– Е, какъв е поводът на срещата? – осведоми се сатаната.

– Господ заръча да ти предам нещо – отвърна Гавраил.

– Какво?

– Страшният съд приближава.

Сатаната помисли малко и въздъхна облекчено:

– Е, крайно време беше.

ГЛАВА 6

Нашата сватба започна както при много други двойки: с умерен нервен срыв на булката. Стоях треперееща пред входа на църквата, в която гостите очакваха появата ми. Всъщност, почти всичко беше перфектно, така, както винаги съм си го мечтала. Църковните пейки гъмжаха от хора, всеки момент всички щяха да вперят възхитен поглед в моята разкошна бяла рокля, в която и аз се чувствах вече идеално, тъй като с гладуване наистина успях да сваля три килограма. Но най-хубавото беше това, че бяхме прескочили досадното подписване в ритуалната зала! Следователно щях най-романтично да кажа своето „Да“ в църквата, а после вече на място служебното лице от общината щеше официално да завери брачното свидетелство. Както казах, почти всичко беше перфектно. Имаше само един проблем: баща ми отказа да въведе булката.

– Просто не биваше – каза ми Ката, – така да се нахвърляш срещу неговата Светлана.

– Не съм се нахвърляла срещу нея – отвърнах със сълзи на очи.

– Ти я нарече „пияна уличница“.

– Окей, може и да съм я обидила – съгласих се.

* * *

Преди да се кача във фойтона за църквата, наистина бях твърдо решила да бъда любезна при първата ми среща със Светлана. Но после, когато наистина се изправих срещу тази малко прекалено гримирана, но въпреки това хубава, изящна жена, разбрах, че тя ще разбие сърцето на татко. Такава млада моделка нямаше как да е влюбена в него! В съзнанието ми отново изплува картината, в която татко плаче на рамото ми. И тъй като не можех да понеса тази картина, помолих Светлана да се върне в Беларус. Или да замине веднага за Сибир. Това ядоса татко. Той ме нахока. Опитах се да му обясня, че само го използват. Той продължаваше да ме хока. Тогава откачих. Понеже аз откачих, откачи и той. И тогава на бял свят се появиха изрази като „пияна уличница“, „неблагодарна дъщеря“, „виагра за бащи“.

Защо човек винаги наранява хората, когато иска да ги предпази от самите тях?

– Хайде – каза Ката, избърса сълзите ми и ме хвана за ръка. – Аз ще те въведа вътре.

Тя отвори вратата, органът засвири. С моята любима сестра за ръка пристъпих във великолепната църква с възможно най-голямо достойнство и се отправих в посока към олтара. Повечето от присъстващите гости бяха поканени от Свен. Много от тях му бяха роднини, други пък бяха негови приятели от футболния клуб, негови колеги от болницата, съседи... В действителност половината Маленте беше в роднински или в приятелски връзки със Свен. Аз самата далеч няха толкова много приятели. Всъщност, само един истински, който седеше на петия ред: Мухи беше сух, мършав тип, с рошава коса, на чиято тениска имаше надпис: „Красотата ужасно се надценява.“

С него се познавахме още от училище. По онова време той принадлежеше към едно наистина чудновато малцинство. Беше католически анагност*.

* Облечен с черковна мантия доброволен помощник при богослужение. – Бел. ред.

И днес Миши си остава за мен единственият наистина вярващ човек, когото познавам. Всеки ден той чете Библията, за която веднъж ми каза: „Мари, това, което го пише в Библията, сигурно е вярно. Историите са толкова оплетени, че няма как да бъдат измислени от човек.“

Миши ми кимна ободрително и аз отново можах да се усмихна. На третия ред видях баща ми и усмивката ми моментално угасна. Той все още ми беше сърдит, докато Светлана безпомощно бе забила поглед в земята и вероятно се питаше какво разбираме ние немците под гостоприемство. И под роднинска солидарност.

На първия ред, умишлено далеч от татко, седеше майка ми, която със своята къса, боядисана в червено коса, малко приличаше на председател на работнически съвет. Тя изглеждаше много по-жизнена от онзи път, на закуска, когато с уморено лице, облечена в синия си хавлиен халат, каза на Ката и мен: „Разделям се с баща ви.“

Мама се постара да обясни внимателно на нас, изплашените деца, че отдавна вече не обича татко, че е стояла при него само заради нас и че просто повече не може да живее с тази лъжа.

Днес осъзнавам, че за нея това е била правилната стъпка. Най-после тя можеше да осъществи мечтата си да следва психология, нещо на което татко винаги се беше противил. Сега тя живееше в Хамбург, там практикуваше – обратно на всякаква логика – семейна терапия и беше много, много по-самоуверена, отколкото преди. Въпреки това частица от мен все още съжаляваше, че на времето мама не бе продължила да живее в лъжа.

* * *

– Брачното съжителство е трудно – заяви пастор Гавраил в своята проповед със звучния си глас – ала всичко останало е още по-трудно.

Това не беше точно проповед от типа „В-този-прекрасен-ден-сме-се-събрали-да-празнуваме-и-да-се-за-

бавляваме“. Но то не можеше и да се очаква друго от пастор Гавраил. Все пак се радвах, че не завъртя речта си около „хората, които злоупотребяват с моята църква, ползвайки я за ритуална зала“.

По време на проповедта Свен ме поглеждаше някак прекалено щастливо. Толкова щастливо, та чак не можех да понеса собственото си усещане, че не съм така прещастлива като него, макар че горещо желяех да бъда, но явно още бях разстроена от кавгата си с татко.

Тогава се помъчих и аз да засияя. Но колкото повече се мъчех, толкова по-не се получавах. Понеже ми беше съвестно спрямо Свен, извърнах поглед от него, поогледах се из църквата и се взрях в един кръст с Исус. Първоначално в главата ми се стрелнаха едни тъпи лафове, които си бяхме измислили като пубертети по време на урока по конфирмация: „Хей, Исус, какво правиш там?“ „О, Павел, просто си вися.“

Но после видях червените точки по ръцете, където са били забити пироните. Тръпки ме побиха по цялото тяло. Разпъване на кръст, що за брутална глупост беше това? На кого изобщо му беше хрумнало? Нещо толкова ужасно! Който и да е бил, сигурно е имал наистина лошо детство.

А Исус? Нали е знаел какво го чака? Защо тогава се е оставил да му го причинят? Добре де, за да изкупи всички наши грехове. Това е била впечатляваща жертва в името на човечеството. Но имал ли е изобщо избор Исус? Можел ли е да избегне участта да бъде пожертван? Та нали е бил предопределен за това още като невръстно дете. Затова го изпратил баща му на земята. И що за баща е бил този, който е поискал такава жертва от сина си?

Внезапно ме обзе страх: предполагам, че не беше добра идея да критикувам Господ в църквата. Още по-малко бе уместно това на собствената ми сватба.

Извинявай, Господи, обърнах се мислено към него. Само че било ли е необходимо Исус да бъде така измъчван, преди да умре? Наистина ли се е налагало? Имам

предвид, не е ли могло да умре по друг начин, а не чрез разпъване на кръст? Някак по-хуманно? Да кажем, с някакво упойващо питие?

От друга страна, като се замисля, ако беше умрял от упойващо питие, във всички църкви вместо кръстове, щяха да висят водни чаши...

– Мари – каза пастор Гавраил с проникновен глас.

Сепнах се и го погледнах:

– Аз!

– Зададох ти въпрос – каза той.

– Да, да... чух – смотолевих.

– А може би искаш и да отговориш?

– Ами да, защо не?

Погледнах към притеснения Свен. После погледнах към гостите, видях множество недоумяващи очи и се замислих как да изляза от положението, но абсолютно нищо не ми хрумваше.

– А-а-а, бихте ли повторили въпроса? – смутено отново се обърнах към Гавраил.

– Въпросът беше дали искаш да се омъжиш за Свен.

Стана ми едновременно горещо и студено. Беше един от онези моменти, в които човек би предпочел внезапно да изпадне в кома.

Половината църква избухна в смях, другата половина беше шокирана, а смутената усмивка на Свен се превърна в гримаса.

– Това беше само шегичка – обясни Гавраил.

Въздъгнах облекчено.

– Само попитах дали си готова да се венчаеш.

– Извинете, бях се замислила – казах тихо.

– И за какво мислеше?

– За Исус – отвърнах, което си беше самата истина.

Подробностите предпочетох да запазя за себе си.

Гавраил беше доволен от отговора ми, гостите също, а Свен облекчено се усмихна. Очевидно нямаше нищо нередно в това, да не чуеш какво казва пасторът на собствената ти венчавка заради Исус.

– В такъв случай можем ли да започнем с венчавката? – попита Гавраил и аз кимнах.

Църквата внезапно утихна.

Гавраил се обърна към Свен:

– Свен Хардер, ще обичаш ли и почиташ Мари Холцман, която Бог ти изпраща, като твоя съпруга и ще живееш ли с нея в брак съгласно Божиите повели – в добро и зло – докато смъртта ви раздели? Ако е така, отговори „Да, с Божията помощ“.

Свен се просълзи от щастие и отговори:

– Да, с Божията помощ.

Беше невероятно, че наистина съществуваше мъж, който желае да се ожени за мен. Кой би могъл да предположи?

След това Гавраил се обърна към мен, при което аз ужасно се притесних, краката ми се разтрепераха, а стомахът ми стана на топка.

– Мари Холцман, ще обичаш ли и почиташ Свен Хардер, когото Бог ти изпраща, като твой съпруг и ще живееш ли с него в брак съгласно Божиите повели – в добро и зло – докато смъртта ви раздели? Ако е така, отговори „Да, с Божията помощ“.

На мен ми беше пределно ясно, че в този момент трябваше да отговоря „Да, с Божията помощ“. Но внезапно си дадох сметка за следното: „Докато смъртта ви раздели“ беше разтегливо понятие за време. Изключително разтегливо. Това сигурно е било измислено навремето, когато християните са очаквали да живеят не повече от трийсет години, преди да издъхнат в кирпичените си колиби или да станат храна на лъвовете в Circus Maximus*. Но днес, днес ние хората очакваме да живеем докъм осемдесет, деветдесет години. Ако медицината напредва с тези темпове, като нищо ще доживеем и сто и двацет години. От друга страна, лично за себе си не бях сигурна дали ще доживея чак до осемдесет,

* Древна арена за забавления в Рим. – Бел. ред.

деветдесет години, но така или иначе, щях да живея достатъчно дълго...

– Хмм! – покашля се Гавраил насърчително.

Опитах се да спечеля време, като изхлипах безшумно. Хората трябваше да си помислят, че не мога да проговоря, тъй като от вълнение съм се разплакала. Междувременно погледът ми се стрелна към вратата. Спомних си за „Абсолвентът“, в който Дъстин Хофман отвлече булката от църквата и се запитах дали Марк не е научил за моята сватба и дали не е тръгнал за Маленте и няма ли точно сега да се втурне през вратата и... Това, че в този миг мислех за Марк, определено не беше добър знак.

– Мари, сега е моментът, в който трябва да кажеш своето „Да“ – рече пастор Гавраил с лека нотка на нетърпение.

Сякаш не знаех това!

Свен адски нервно хапеше устни.

Сред множеството съзрях майка ми и се запитах: „Дали ако се омъжа за Свен няма да свърша като нея? Дали някой ден и аз няма да съобща на дъщерите си по време на закуска: Съжалявам, Марайке и Мая, но вече от години не обичам баща ви?“.

– Мари, моля те да отговориш сега! – подкани ме Гавраил.

В цялата църква се чуваше само едно – къркоренето на корема ми.

– Мари... – каза умолително Свен. Полека-лека той започна да изпада в паника.

Мислех за сълзите на още неродените си дъщери. И изведнъж разбрах защо не желяех да имам деца от Свен.

Обичах го. Но не достатъчно, за да е за цял живот.

Какво би го наранило повече: ако сега кажа „Не“ или ако по-късно го напусна?

ГЛАВА 7

– Какво направих, какво направих? – ридаех аз, седнала на студения под на дамската тоалетна в църквата.

– Ами, каза „Не“ – отвърна Ката, която седеше до мен и едва смогваше да изхвърля в кошчето за боклук тоалетната хартия, с която си бършех очите и носа.

– Знам какво съм казала! – изстенах.

– И така беше правилно. Беше смело и достойно! – утешаваше ме Ката, докато продължаваше да ми размотава тоалетна хартия. – Малцина са толкова смели. На твоето място повечето щяха да кажат „Да“ и така да направят огромна грешка. Окей, да кажем, че можеше да подбереш по-подходящ момент да му го сервираш...

– Тръгнаха ли си гостите? – попитах.

– Да. И сигурно децата ще останат до края на живота си травмирани на тема женитба – нежно се усмихна Ката.

– Как... как е Свен?

– Стои отвън пред вратата и иска да говори с теб.

Спрях да цивря. Свен чакаше пред вратата? Ако му обясня всичко, може би щеше да разбере, че така му спестявам много повече болка. Че иначе двамата щяхме да бъдем много нещастни. Да, сигурно щеше да го разбере въпреки всички неприятности, които му бях създавала. Все пак той бе разбран човек.

– Пусни го да влезе – помолих Ката.

– Не мисля, че това е добра идея...

– Пусни го да влезе.

– Като казах „Не мисля, че това е добра идея“, всъщност имах предвид, че идеята е напълно откачена.

– Пусни го да влезе! – настоявах аз.

– Е, добре.

Ката се изправи и излезе. Надигнах се с изпомачканата ми рокля, отидох до огледалото и видях разплаканото си, с размазан грим лице. Наплисках се със студена вода, при което гримът ми се размаза още повече.

Свен влезе в тоалетната, очите му бяха силно зачервени, най-вероятно и той беше плакал. Надявах се да ми прости. Той беше толкова разбран човек, със сигурност щеше да го направи.

– Свен... – подех аз и затърсих правилните думи, с които да залепя онова, което се беше случило.

– Знаеш ли какво, Мари? – прекъсна ме той.

– Какво...? – отговорих предпазливо.

– Отсега нататък сама ще си масажираш краката... ако изобщо успееш да ги достигнеш с твоето дебело шкембе!

Бях шокирана.

Свен изскочи от дамската тоалетна навън.

А Ката нежно ме прегърна:

– Изглежда не те е обичал такава, каквато си.

Идеше ми да не мръдна от дамската тоалетна на църквата през следващите няколко години, но пастор Гавраил беше против. Той ме помоли да си тръгна, като за моя изненада не каза нито една укорителна дума.

– В крайна сметка – каза Гавраил – в Библията никъде не пише, че на въпроса „Искаш ли?“ трябва да се отговори с „Да“.

Когато си тръгнах от църквата, погледът ми случайно попадна на една картина с Исус. Спомних си как в часа по конфирмация Гавраил ни беше разказал за Исус, който превърнал водата във вино, за да може да продължи сватбеното тържество. Хм, както е тръгнало, днешното парти не се нуждаеше от такъв гост.

Пред портата на църквата роднините и приятелите на Свен вече се бяха разотишли, което страшно ме облекчи, защото за части от секундата се бях изплашила, че съгласно добрия стар обичай ще ме замерят с камъни. Но там стоеше скупчено само моето малко семейство: мама, татко, Михи и Светлана, която навярно вече се питаше, в що за семейство щеше да я доведе лукавството ѝ.

Татко тъкмо засипваше мама с упреци:

– Ти си виновна за всичко. Заради теб тя не може да има нормална връзка.

Чух това и веднага ми се прииска да се върна в тоалетната.

Но мама ме видя и се втурна към мен:

– Миличка, ако имаш нужда да поговориш с някого...

О, Боже, само това ми липсваше: психотерапия при мама.

– Ако искаш, можеш направо да дойдеш в Хамбург с мен – предложи тя, но това беше по-скоро смесица от чувство за вина и професионалния рефлекс на психотерапевт, отколкото реална майчина обич.

Татко дойде при нас и ми предложи:

– Можеш да спиш и в старата си стая.

Макар и да бях оскърбила неговата Светлана, макар и още да ми беше сърдит, бях негова дъщеря и в дома му винаги щеше да има място за мен. Това беше хубаво.

И Михи искаше да ми помогне:

– При мен също можеш да пренощуваш. Имам хубави филми на ужасите, които ще те разсеят: „Резачка“, „Резачка 2“, „Булката, която не мина под венчило“.

Въпреки всичко се усмихнах. Михи винаги беше в състояние да ме разсмее, за разлика от Свен или Марк. Тъпото беше, че моите хормони не отдаваха дължимото на хумора.

– Иди да спиш при Михи – прошепна ми Ката, – и спи с него.

Не можех да повярвам, че ми предлага това и се изчервих, къде от гняв, къде от срам.

– Това ще те разсее. Пък и той от край време те харесва – допълни тя.

– Първо, не ме харесва от край време – изсъсках ѝ в отговор. – И второ, между Михи и мен съществува платоническа връзка.

– Мари – отвърна Ката, – Платон е бил абсолютен идиот.

При избора, който се очертаваше между филми на ужасите при Михи и терапевтични сеанси при мама, се спрях на предложението на татко. Малко по-късно влязох в някогашната си детска стая. Тя си беше все същата, т.е. ужасно тягостна. На стената висяха плакати на момчешки групи, членовете на които вероятно днес са включени в програмите за безработни към бюро по труда. Освободоих се от сватбената си рокля и се отпуснах по бельо – тъй като нямаше други дрехи – върху старото ми легло. Дълбоко угнетена, вперих поглед в тавана, където се мъдреше голямо мокро петно – скелето на покрива беше счупено. Татко каза, че скоро ще го поправи, което беше много мило, защото по всичко личеше, че ще остана в тази стая до края на живота си. То не ми се и излизаше навън, в този шантав свят.

Ката седна на пода и се облегна на леглото. Тя не говореше, а съвсем спокойно си рисуваше комиксите. След известно време погледнах какво е нарисувала.

– Сега цяла седмица ли твоите комикси ще се занимават с моята злополучна сватба? – попитах.

– Идните две седмици – усмихна се широко Ката.

– А докога изобщо смяташ да ги рисуваш?

– Докато пораснеш – отвърна с обич тя.

– Аз съм пораснала – запротестирах слабо.

Ката само ме погледна съчувствено:

– Не си.

– Каза жената, която не иска да има никакви сериозни връзки повече – отвърнах засегнато. Откакто Лиза я беше изоставила в болницата, Ката имаше връзки само за по една нощ.

– Много по-мъдро е да се наслаждаваме на мига, вместо да се привързваме към неща и хора – обясни Ката с равнодушен тон.

Това нейно изказване за пореден път ми даде да разбера, че дълбоко в сърцето си тя беше изгубила всякакви илюзии, що се касае до любовта. И всякаква надежда. Сега бях на път да се съглася с нея.

– Би ли ме оставила сама? – помолих я след кратко мълчание.

– А в състояние ли си да останеш сама? – попита тя предпазливо.

– Няма проблем – уверих я смело.

Сестра ми лепна една целувка на челото ми, затвори скициника си и излезе. Аз извадих хартия и молив от старото си бюро и седнах на леглото, за да съставя списък

на положителните и отрицателните неща в живота ми. Някога моята психотерапевтка ми беше препоръчала в кризисни ситуации да си припомням, че животът ми не е толкова лош, колкото си мисля.

Отрицателните неща в живота ми

- 1) Прецаках една сватба, защото чувствата, които имах към мъжа, за когото смятах да се омъжа, не бяха достатъчно силни.
- 2) А имах силни чувства към един мъж, който ми изневери с някаква пикла, носеща дрехи 34-ти размер.
- 3) Когато носех дрехи 34-ти размер, бях на тринайсет години.
- 4) Имам професия, която мразя повече, отколкото средностатистическият палестинец евреите.
- 5) А и нямам никаква перспектива за друга работа.
- 6) Освен това нямам никакви приятели.
- 7) И сигурно половината Маленте ме мрази за това, което причиних на Свен.
- 8) Отново ношувам в детската си стая.
- 9) На 35 години съм.
- 10) Излиза, че Ката има право: наистина не съм пораснала.

Нищо друго не ми хрумваше. Само десет отрицателни точки. Все пак, не е като да са цяла дузина. Не е зле. Но пък обхващат фактически всички съществени точки в моя живот: любов, професия, приятели, характер.

Но не всичко беше загубено, все пак още не бях съставила списъка с положителните неща!

Положителни неща в живота ми

- 1) Имам сестра като Ката.

Трябваше ми доста време, докато се сетя друго положително нещо.

- 2) По-зле не може да бъде.

В този момент чух баща ми да стене в спалнята, намираща се под мен.

И Светлана да вика:

– Да! Да! Не спирай!

Тогава задрасках точка две от списъка.

ГЛАВА 8

Междувременно

За любовта някои хора жертват брака си, други професията си, трети пък нервите си. Но в сравнение с пастор Гавраил, тези хора бяха само хленчещи жертви-аматьори. Преди трийсет години той пожертва не само своето досегашно съществуване, но и такива незабележими неща, като крилата си и своята безсмъртност. И всичко това, защото като ангел се беше влюбил в една смъртна. Това не беше прецедент сред ангелите, но Гавраил никога не бе допуснал, че ще му се случи нещо такова. Той беше някогашен ангел. Някогашният ангел Гавраил! Предводителят на всички ангели! Онзи, който бе съобщил на Мария, че очаква дете.

Но веднъж той видя на земята една млада жена, която го докосна дълбоко в сърцето (образно казано, понеже ангелите нямат органи). И не само това, когато той я видя, искрено се зарадва, че няма органи, защото от силното въннение сигурно щяха да се разбъркат в тялото му.

Още първия път когато видя това същество, Гавраил беше загубен. А не е като да не беше виждал куп красиви жени по време на своето безсмъртно съществуване: Клеопатра, Мария Магдалена, загадъчното девойче, което бе нарисувал Леонардо да Винчи... А и колко много смели

жени беше срещал Гавраил, Жана д'Арк например, въпреки че имаше нещо гразнещо в нейната войнственост.

За разлика от тях, дамата, в която той се влюби, беше съвсем обикновена. Една от хилядите, дори милионите като нея. Той не можеше да си обясни защо точно тази жена толкова го омагьоса, защо внезапно му се прииска да прави разни глупави неща, като например, часове наред да гали косите ѝ. Да, любовта има това невероятно откачено свойство да бъде необяснима. Дори и за ангелите.

Дълго се бореше Гавраил със своите чувства, ала накрая се помоли на Господ да го превърне в човек, за да може да се ожени за тази жена. Господ го чу, Гавраил загуби своите крила, слезе като смъртен на земята и се опита да спечели сърцето на своята любима. Напразно, защото тя не го обичаше.

Да им се не види и загубените хора с тяхната свободна воля!

Вместо това толкова обичаната от него жена се омъжи за друг. И тя имаше от този мъж две деца. Ката и Мари.

В утрото след провалената сватба на Мари, Гавраил се появи ненадейно пред вратата на жилището в Хамбург на майката на Мари, с която беше поддържал контакт през всичките тези години. Тя не знаеше за неговата любов. Не знаеше и това, че Гавраил е бил ангел. Господ беше забранил на него и на всички останали триста ангели, които през хилядолетията заради любов са били превръщани в хора (сред които впрочем и Андрей Херувим), да споменават за своя произход.

– Чела ли си откровението на Йоан в Библията, Силвия? – попита настойчиво Гавраил.

– Да, то е странно, някак не се връзва с останалото – отвърна Силвия, майката на Мари.

– Повечето хора не познават откровението – сонна се Гавраил. – А то представлява последните двайсет и две глави от Библията.

– Повечето хора едва ли четат Библията до края – подсмихна се Силвия.

– Но е важно да бъде прочетена докрай! – настояваше Гавраил. Дразнеше се, че на по-голямата част от Светото писание се гледа като на бюфет и всеки си взема оттам каквото пасва на мирогледа му. Когато той самият ходеше в някой бюфет, винаги опитваше от всички ястия! Поне така правеше преди, но напоследък все по-често го мъчеха киселини в стомаха. Това, да бъдеш смъртен, определено си имаше недостатъци!

– Но само си помисли – усмихна се майката на Мари – в тази част на Библията се говори, че ще има финална битка между доброто и злото. Прилича на непубликуван откъс от „Властелинът на пръстените“.

– Това не е „Властелинът на пръстените“ – протестираше Гавраил.

– Не е, но много прилича: Сатаната изпраща трима апокалиптични ездачи на земята...

– Четирима ездачи! – поправи я Гавраил. – Война, Глад, Болест и Смърт.

– И Исус отново тръгва по земята и побеждава сатаната и неговите екзалтирани ездачи – каза подигравателно Силвия.

– Да, точно това ще се случи – настояваше Гавраил.

– И после двамата, Исус и Бог, ще си направят небесно царство на земята – не спираше да се усмихва Силвия.

– Така и ще стане!

– Звучи така, сякаш този Йоан, който е написал това в Библията, е отглеждал канабис като странично занимание.

Гавраил изпита смъртен страх, че неговата любима не приема Библията на сериозно и заключи:

– Не всеки човек ще бъде приет от Исус в небесното царство.

– О, мога ли сега, на стари години, да стана вярваща? Загрижеността на Гавраил към нея ѝ се стори някак сладка.

– Да! По дяволите! – извика Гавраил.

Това негово избухване я обърка:

– За първи път те чувам да ругаеш.

– Всички неверници ще бъдат наказани – заяви Гавраил, но вече съвсем тихо и загрижено.

– Затова ние неверниците имаме по-добър живот тук и сега, защото не се оставяме да ни сплашат такива ужасяващи библейски текстове – възрази тя.

После Силвия погледна часовника си, трябваше да отиде в кабинета си, защото имаше приеман час. Но Гавраил беше толкова сладък, като се вълнуваше така. Защо едва сега го забелязваше? Много просто, защото нейният бивш съпруг си имаше младо беларуско зайче и тя внезапно беше изпитала страх, че ще остарее сама. Това ѝ подсказваше нейното аналитично съзнание на психолог. Но то ѝ подсказваше и че беше напълно нормално да реагира така на новата любов на бившия си мъж. И че човек трябва да изживее това, което го кара да се чувства добре.

Затова на раздяла тя накрая каза на Гавраил:

– Ще дойда да те видя тази вечер.

Тя го целуна приятелски по бузата. После с бодра стъпка заслиза по стълбите.

Гавраил сложи ръка на бузата си: значи такова било усещането да си целунат от нея. Сега още по-малко от преди искаше да я загуби. Но не му оставаше много време, за да спаси голямата си любов. Исус отново бродеше по земята.

ГЛАВА 9

Когато се събудих в моята детска стая, вече няха никакви колебания: аз бях само едно

**жена на възраст трийсет
и отгоре
венчило на хартия няма,
от енергия – дори и помен;
тя сама не се цени,
нито е пораснала дори;**

о, това си е едно животно!

Вяло и измъчено се отпуснах в леглото си. Чувствах се жалка като куче. Нощта беше ужасна, а сега се очертаваше един дъждовен ден. Вместо да съм на меден месец и да седя в самолета за Форментера*, а стюардесата да ми сервира сандвичи, аз лежах в своята детска стая, гледах втрещено все по-нарастващото от дъжда петно на тавана и се питах дали не е настъпил най-подходящият момент да стана алкохоличка.

Отместих поглед от мокрото петно, огледах помещението и открих старата си стереоуредба. Винаги когато като тийнейджърка имах любовни терзания, слушах „I will survive“ и танцувах из стаята като кенгуру в екстаз.

В следващите четири минути бивах тотално нахъсана, но после отново се затварях в себе си и се питах дали наистина ще го преживея. После, потейки се, пусках „I am what I am“, но и тя не ми помагаше особено, тъй като на тази песен все си задавах въпроса: „Какво всъщност съм аз?“

Днес нямаше да се питам това, защото си знаех много добре: аз съм ж.и.в.о.т.н.о. И бях сигурна, че този път нямаше да преживея всичко, освен ако не станеше чудо.

Сключих ръце и се помолих на Бог за следното: „Мили Боже, моля те, моля те, направи така, че отново всичко да бъде наред. Някак си. Без значение как. Важното е отново всичко да се оправи. Ако направиш това, някоя неделя ще отида и на църква. Наистина. Обещавам. Не ме интересува колко са скучни проповедите. Няма и да се прозявам и никога повече няма да се замислям за Исус... Искам да кажа, разбира се, ще си мисля за Исус, но не по начина, по който го правех вчера. И ще дарявам една десета, или както казваш ти, десятък, от моя месечен доход за добра кауза... или хайде да бъде двадесятък, иначе ще ми дойде малко нанагорно. От друга страна, ако много държиш, мога да дарявам и петнадесятък, става нали, хем така ще мога да си позволя и кола... окей, окей, при това положение, пак

* Остров в Испания. – Бел. прев.

се връщаме на варианта с десетъка! Важното е да не се чувствам толкова окаяно като сега. Това ми е по-ценно от всички пари на света. На кого му е притрябвала кола? Само да замърсява въздуха. Какво ще кажеш за тази сделка? Аз да стана набожна и безкористна и няма да допринасям за отделянето на CO₂, а ти да направиш така, че отново да се почувствам добре? Ако си съгласен, дай ми знак... или чакай не, не, не! Ще направим друго: ако си съгласен, просто НЕ ми давай знак!“

Млъкнах за миг. Ако сега не получех знак, което не беше съвсем невероятно и следователно беше, според мен, доста хитро като предложение от моя страна, значи всичко щеше да се оправи отново. Можех да бъда щастлива, дори и в замяна на това да имах по-малко пари, да нямах кола и да трябваше да прекарвам неделите си в църквата.

Така се надявах Господ да не ми даде никакъв знак.

В този миг прогизналата от дъжда мазилка на тавана падна право върху лицето ми. Скочих веднага на крака, избърсах си лицето и изплюх прахообразния хоросан. Ако наистина имаше Бог, то това бе неговият знак. А това означаваше, че той не приема моята страхотна сделка. Замислих се как мога да подобра офертата си. Все пак Господ не можеше да иска от мен да стана монахиня. От друга страна, ако продължаваше така, май никога вече нямаше да правя секс, а монахините току-виж се оказали много забавни, във всеки случай винаги са такива във филмите и книгите – в началото винаги гледат строго, но после се оказват мъдри и със страхотно чувство за хумор... А може и някой свещеник да се отбие, ей така, на гости, по време на брането на ябълки, някой като Матю Маккуин... някой със също толкова разбито сърце като моето, може в Ирландия жена му по невнимание да е паднала от някоя скала в морето..., държейки тяхното бебе в ръце... и той никога повече да не може да изпита любов, което, разбира се, светкавично ще се промени, когато съзре мен...

В този момент на вратата се почука.

– Кой е? – попитах колебливо.

– Аз съм – отвърна татко малко строго. Наистина той ме беше приел, но ние продължавахме да сме сърдити един на друг.

– Какво... какво искаш? – попитах. Последното, от което се нуждаех в момента, беше да се карам с баща ми, просто нямаш сили за това.

– Доведох дърводелец, който иска да погледне скелето на покрива.

Погледнах към мазилката на пода, още усещах хоро-сана в устата ми и си помислих: „Този проклет дърводелец можеше спокойно да дойде един ден по-рано.“

– Той трябва да мине през капандурата в стаята ти – извика татко.

Лицето ми беше напращено и разплакано, и аз се чувствах нещастна като куче. Никой не биваше да ме вижда така. Но от друга страна сега почти цяло Маленте имаше лошо мнение за мен, така че ми беше напълно все едно какво впечатление ще направя на някакъв дърводелец. И ако трябваше да прекарам остатъка от живота си в тази стая, то може би щеше да е в мой интерес таванът да не пада върху главата ми.

– Един момент – извиках на баща ми. – Само да облека нещо.

Не стига, дето щеше да се види лицето ми, напудрено с хоросан, ами сега и по бельо да се изтипосам.

Аз, разбира се, нямаш дрехи тук – те все още бяха в жилището, което делях със Свен, – но в тийнейджърския ми гардероб все трябва да беше останало нещо. Отворих го и намерих пуловери и джинси. Облякох един стар норвежки пуловер и в него заприличах на норвежка наденичка с открит пълп. В панталоните също не можах да се пълна. Не можах да ги вдигна и до хълбоците. Сигурно с всяко десетилетие от живота си бях нараствала с една обиколка.

– Мари, колко още да чакаме? – извика татко нетърпеливо.

Трескаво размишлявах. В дрехите на Ката също

няма да се побера, както и в тези на Светлана, така че нямаше нужда да я питам.

– Мари! – нервничеше баща ми.

Е, няхах кой знае какъв избор. Отново се напъхах в булчинската си рокля. С това напрашено лице в нея приличах на призрак, само оставаше да понеса главата си под мишница – което всъщност ми се и искаше.

Отворих вратата. При вида ми в първия момент татко се обърка, но после каза:

– Много се моташ.

После прикани с жест стоящия отвън да влезе:

– Мари, мога ли да ти представя Йешуа? Той ще бъде така любезен да ни ремонтира скелето на покрива.

Един мъж, среден на ръст, с дънки, риза и велурени боти пристъпи напред. Имаше малко южняшки тен, дълга, леко чуплива коса и оформена брада. С направшените си очи долових за една десета от секундата, че мъничко приличаше на единия от „Би Джийс“.

ГЛАВА 10

– Йешуа, това е дъщеря ми Мари – представи ме баща ми и допълни: – Не винаги се разхожда в този вид.

Тъмнокафявите очи на дърводелеца изглеждаха напълно сериозни, сякаш за него гледки като тази бяха нещо съвсем обичайно. Когато погледнах тези изумително благи очи, съвсем се обърках.

– Добър ден, Мари – каза той с невероятно дълбок глас, който още повече ме смути. С тези думи той пое ръката ми за поздрав. Имаше здраво ръкостискане. И колкото и странно да беше, това ръкостискане ми създаде чувство за защитеност.

– Рдвмсд... – запелтечих. Не бях в състояние да кажа нещо смислено.

– Радвам се да се запозная с теб – каза той сериозно. Но с какъв тембър само!

– Рддвмс... – отвърнах.

– Само ще погледна покрива ви – обясни той.

А аз изфъфлих някакво съгласие:

– Млзпв.

Той пусна ръката ми и изведнъж се почувствах още по-неуверена. Исках отново да хване ръката ми. Веднага!

Но Йешуа отвори с някакъв прът капандурата, издърпа стълбата и се заизкачва нагоре. Движенията му бяха едновременно пъргави и елегантни, а аз се улових, че съм се втренчила в задника му. Едва когато дърводелецът стъпи на покрива, мисълта ми започна да се избистря. Оставих страхотния задник да си бъде страхотен задник, втурнах се навън от стаята и почуках на вратата на някогашната детска стая на Ката. Сестра ми отвори, тя беше по бельо и се прозяваше като алигатор във фаза „Тъкмо смилам един пигмей.“

– Можеш ли да ми донесеш дрехите? – попитах.

– Да отида при Свен вместо теб?

– Ако аз самата отида, като нищо може да се стигне до убийство поради битов скандал.

– Каквото беше ядосан вчера, като нищо може да стане... – съгласи се с мен Ката.

Тя се прозя още веднъж, протегна се и изведнъж спря на средата на движението си. Главата ѝ силно я заболя и аз почувствах, как страхът пронизва цялото ми тяло.

Ката видя, че се паникьосвам и започна да ме успокоява:

– Нямам рецидив. Просто вчера попрекалих с някакво лошо червено вино.

От облекчение понечих да я целуна, но тя вдигна протестиращо ръце:

– Иди да се измиеш, преди да целуваш някого.

След като си взех душ, поседях в кухнята пред чаша кафе. Сама. Татко беше отишъл със Светлана на едnodневна екскурзия. Трескаво се опитвах да прогоня от съзнанието си мисълта, че тази жена може да стане новата ми майка. Когато най-накрая успях, се замислих за

собствения си провален живот. Какво се казва винаги в такива случаи? Човек се учи от грешките си. Щеше да бъде смешно, ако не мога да използвам тези грешки, за да насоча съдбата си в ново, щастливо русло. Така де!

Но какво би станало, ако не се справех? Ако завинаги си остана такава нещастница и неудачница, каквато съм сега?

Май беше по-добре да мисля за Светлана.

Но още по-добре би било да мисля за този Йешуа.

Той имаше някакво невероятно излъчване. И тези очи, този глас. Обзалагам се, че само ако поиска, този дърводелец би могъл да вдъхнови много хора за някое добро дело, като например за... топлоизолация.

Какво, какво каза той? Че се радва да се запознае с мен. Прозвуча ми искрено. При това, дори не се втрени в гърдите ми, както правят повечето други мъже, когато казват нещо такова.

Той ме заговори на „ти“, без да поиска съгласието ми. Но може би това се обяснява с факта, че идва от юг. От Италия или от там някъде. Може да има и къща в Тоскана, която сам си е строил... гол до кръста...

Но защо тогава е тук? Да не би да е имал проблеми в родината си? Може би проблеми с работата?

Опа, учудващо много мислене посветих на човек, чул от мен досега само няколко изречения.

Най-накрая потокът ми от мисли бе прекъснат от Ката, която се връщаше от Свен с два куфара, пълни с дрехи.

– Как е той? – попитах.

– Изглежда като теб.

– Като току-що съдвкан?

– Именно.

Чувствах се ужасно виновна, досега никога не бях правила някой мъж толкова нещастен. Обикновено мъжете правеха мен нещастна. Въздъгнах и попитах Ката:

– Наистина ли трябва да заминеш днес?

Толкова много исках тя да постои още при мен.

– По-добре да поостана още при теб, докато се пооправиш.

– Цели сто години? – попитах тъжно.

– Колкото е нужно – усмихна се широко тя.

Прегърнах я.

– Ще ме смачкаш – изохка Ката, а аз отвърнах с обич:

– Ами аз това искам!

Когато след пет минути спрях да я прегръщам, се преоблякох и бях щастлива, че най-после мога отново да нося джинси и пуловер. Двете тръгнахме да се изкачваме към стаята на Ката с намерението просто да си правим нещата, които в този момент ни бяха най-интересни: тя щеше да рисува, а аз щях угнетено да се самосъжалявам.

Но когато минахме покрай моята стая, чух как Йешуа пее на покрива на непознат за мен език. Не беше италиански. С неговия дълбок, наистина вълнуващ глас сигурно щеше да развълнува хората дори ако пееше нещо като: „Отде дойдохте вий, кажете? Моля ви, от къщата на смърфовете!“

Казах на Ката, че трябва само да си взема нещо и после ще я настигна. След което влязох в стаята си, се покатерих по стълбата, водеща към люка на покрива и стъпих на пода на мансардата. Йешуа тъкмо беше извадил един неуплътнен прозорец от рамката му и го слагаше настрана. Той се бе вгълбил в тази дейност по един особено спокоен начин. Явно беше от хората, които по време на работа забравят за всичко друго.

Когато ме забеляза, Йешуа спря да пее. Бях любопитна да узная коя беше песента и попитах:

– Кббтпш?

Така и не можах да продължа. Погледнах трескаво към пода, съвзех се и опитах отново:

– Какво... пеехте... преди малко?

– Един псалм за радостта от работата.

– Ах... окей – отговорих объркано. Що се отнася до мен, изключително рядко употребявах думите „ра-

дост“ и „работа“ в едно изречение. За „псалм“ пък да не говорим.

– А на какъв език беше тя? – сега можех да го погледна и дори да съставя горе-долу правилно изречение. Номерът беше да не гледам в дълбоките му, тъмни очи.

– Иврит – отвърна Йешуа.

– Това ли е майчиният ви език?

– Да, произхождам от земите на днешна Палестина.

Палестина. Не е толкова вълнуващо като Тоскана.

Дали Йешуа не беше беглец?

– Защо вече не живеете там? – попитах го.

– Времето ми там изтече – отвърна Йешуа като някой, който е приел напълно и изцяло хода на нещата. Изглеждаше вътрешно спокоен. Но пък невероятно сериозен. Прекалено сериозен! Запитах се колко ли е хубаво да видиш този мъж да се смее от сърце.

– Искате ли тази вечер да излезем заедно да хапнем? – попитах.

Йешуа беше шокиран. Но не и наполовина толкова шокиран, колкото аз от това, което току-що бях казала. Нямаше и двама часа, откакто стоях със Свен пред олтара и вече бях готова да си уредя среща с някакъв тип, само и само за да го видя как се смее!

– Какво? – попита Йешуа.

– Нмнннщц – отвърнах.

Започнах панически да обмислям дали да не се върна назад и да избягам, но реших да давам напред и направих мизерен опит да бъда остроумна:

– Сигурно има някакъв псалм и за яденето.

Той ме погледна още по-изумено. Господи, колко не ловко!

И двамата мълчахме и се опитах да прочета по лицето на дърводелеца дали иска да си уредим среща или ме мисли за досадна крава, която разбира от псалми толкова, колкото и от експериментална ядрена физика.

Но беше невъзможно да се прочете каквото и да е по лицето му, тъй като то бе по-различно от всяко друго. И то не само заради брадата.

Отново забих поглед в земята и тъкмо когато поне-чих да изгърся едно „Забравете“, той отговори:

– Има много псалми, в които се говори за хляб и храна.

Погледнах го отново и той рече:

– За мен ще бъде удоволствие да се храня заедно с теб, Мари.

При което за първи път ми се усмихна. Беше само лека усмивка. Е, силно казано усмивка. Но както и да я наречем, беше божествена.

С тази усмивка можеше да ме убеди цял един куп други неща, не само за топлоизолация.